

добро и отъ лозята въ Кана Галилейска.

Когато дѣдо Либенъ чуе какъ неговниятъ гостенинъ хвали скъпоцѣнното му лозе, то отъ радостъ тжрка длановете си, и отива самъ въ земникътъ да наточи отъ старото винце; а Хаджи Генчо са смѣе, радва са и отъ удоволствие щипе гуната си съ два прѣста.

Дѣдо Либенъ налива съ вино петъ-шестъ пукала; а послѣ са вжрща назадъ, сѣда на своето мѣсто, гледа на Хаджи Генча нѣкакъ-си лукаво, и съ усмивка говори:

— Почѣкай, Хаджи, да видиме съ какъвъ езикъ щешъ да ми заговоришъ, когато си посжрбнешъ отъ моето винце! Азъ отъ сега вече мога да ти кажа, че ти изведнашъ ще да измѣнишъ своятъ умъ за моите стари вина. Азъ зная, че ти ще да ми кажешъ правичко, пилъ ли си или не си пилъ такъва винце, каквото е мое-